

La pedra del català

El dia 4 de març de 1979, l'Ajuntament de Barcelona va rebutjar una proposta del regidor Jacint Soler Padró per afavorir l'ensenyament del català a les escoles municipals. L'excusa va ser l'habitual en els casos de compromís: dir que la petició no havia seguit el tràmit normal de presentació. Només tres dies més tard, una proposta semblant del regidor Joan Paredes tampoc no va prosperar a l'Ajuntament de Girona, i el motiu del refús va ser, altra vegada, una qüestió de procediment.

La proposta de Joan Paredes Hernández, elegit per l'anomenat terç corporatiu, no pretenia pas que s'ensenyés *en* català; d'això ningú gosava ni parlar-ne. Només volia que s'ensenyés *el* català, proscribit durant més de trenta anys consecutius en l'àmbit escolar. I demanava que s'apliqués a aquest objectiu una partida de 4.370.000 pessetes, destinada en principi a obres de consolidació del Teatre Municipal. L'excusa burocràtica per a la negativa va ser que una proposta d'aquest tipus no tenia cabuda dintre d'un pressupost extraordinari com el que hi havia sobre la taula i que s'hauria d'incloure, si procedia, en el pressupost municipal ordinari de l'any següent.

Aquesta actitud de l'últim ajuntament franquista, desproveïda del més mínim sentit de la història –el dictador morí abans de nou mesos–, va desfermar a Girona una autèntica onada d'indignació concretada en una escalada de protestes de corporacions, associacions, col·legis professionals, entitats i particulars. Així es va fer constar en un manifest col·lectiu: «Censurem l'actuació del consistori i del seu president, perquè llur actitud no reflecteix la dels ciutadans i llur gestió no representa en absolut el poble que governen».

A Barcelona, els anomenats «regidors del no» van ser posats públicament en evidència per la majoria de rotatius. Incomprensiblement, el consistori gironí, en comptes d'escarmentar amb l'experiència veïna, va ensopegar de ple amb la mateixa pedra. A aquell trist episodi, vist amb la perspectiva del temps transcorregut, li escau com l'anell al dit la coneguda sentència bíblica: «La pedra que rebutjaren els constructors ara corona l'edifici».

S. Martí

S. Martí

L'alcalde, Ignasi de Ribot, escolta el regidor Joan Paredes en el Ple Municipal de 7 de març de 1975. A l'altra pàgina, aspecte del saló de sessions de l'Ajuntament de Girona durant el «Ple del català».

Incomprensiblement, després de l'escàndol barceloní, l'Ajuntament de Girona va **ensopegar amb la mateixa pedra.**

S. MARTÍ

Teatre o llengua?

«Creo que todos somos conscientes de la situación de profunda anormalidad en que se encuentra nuestra cultura catalana. Tan profunda, que ha llegado a verse desterrada, durante un inacabable espacio de tiempo, de la misma escuela en su manifestación más simple: la enseñanza de la propia lengua a los alumnos.

»Yo veo otro edificio mucho más desmantelado todavía que el de nuestro Teatro. Otro edificio, el de nuestra cultura catalana, que sólo dispone de unos cimientos inmovibles, puestos por el pueblo catalán a través de toda su historia, que está esperando que sus instituciones y corporaciones empiecen a construir sobre ellos.»

(Intervenció del regidor Joan Paredes Hernández en el Ple Municipal de Girona del dia 7 de març de 1975).

El Ple més ple

«Poques vegades s'havia vist un Ple Municipal amb tanta concurrència de públic. Tanmateix, feia goig de veure aquell saló de sessions de l'Ajuntament atapeït d'uns ciutadans expectants que ocupaven tots els bancs i que a peu dret omplien fins i tot els corredors i l'entrada de la sala. Els noranta assistents al Ple no hi ha dubte que es varen fer notar, tot i que en cap moment no aixecaren la veu fins més enllà del xiuxiueig o la remor dels lògics comentaris que es produïen arran d'alguna intervenció del batlle, senyor Ribot. N'hi hagué prou, però, perquè aquest digués en to enèrgic: "Si el públic no se comporta correctament como es debido, tendremos que prescindir de él"».

Miquel F. Serrallonga (Miquel Fañanàs) a *Presència*, número 361, 15 de març de 1975.